

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 210.

Sjette Sessions anden Samling.

68de Møde.

Torsdagen den 28de Marts.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Hvad endelig angaaer de Bevillinger, som der gives for et indskrænket Naremaal, til at bruge en enkelt Fæstegaard, uden at bortfæste den eller bortforpagte den paa 50 Aar eller paa flere Personers Livstid, til hvilke Bevillingers Meddelelse Ministeriet ogsaa er bemyndiget, da meddeles disse Bevillinger saa sjældent og under saadanne Cauteler, navnlig i Reglen kun med Sogneforstanderskabernes paa de særegne Forhold støttede Anbefaling, at deres Betydning i Forhold til Bøndergodset i det Hele bliver næsten forsvindende. Jeg maa fremdeles bemærke, at disse Bevillinger gives ikke alene til Godseierne; men de gives ogsaa ofte til andre Ciere, der have enkelte Gaarde, som de for Næbliffet ikke kunne bortfæste, navnlig fordi de skulle bevares for et Barn, der først om nogle Aar bliver vorent. Derved iagttages nu paa den ene Side, at Communalbestyrelsen ikke erklærer sig imod en saadan Beslutning, men tværtimod anbefaler den, og paa den anden Side iagttager den nuværende Bestyrelse paa det Strengeste, at de Betingelser, som foreskrives, blive opfyldte. Der bliver i denne Henseende krævet aarlige Beretninger, og man søger selv for at stikke sig Opfyldelsen. Jeg skal gjerne indrømme, at i ældre Tider har man tilføjet sig saadanne Bevillinger under Løftet om at opfylde visse Betingelser, som ikke ere blevne opfyldte; men det kan vistnok ikke være den ærede Interpellant ubejendt, at der

i disse Forhold er indtraadt en meget stor Forandring, og at der er indført en saa stærk Control med disse Forhold, som ikke tidligere har fundet Sted.

J. N. Hansen: Jeg har ikke fuldkommen lagt Mærke til, om den høitagtede Indenrigsminister gav et bestemt bekræftende eller benægtende Svar paa mit Spørgsmaal, skjøndt jeg rigtignok hørte, at han fremsatte adskillige Indvendinger derimod. Den første af disse gik ud paa, at en saadan Offentliggjørelse som den forlangte vilde være noget afvigende fra, hvad der i lignende Forhold var Skik og Brug; men jeg antager dog, at vi ere komne saavidt her i Landet, at man ikke aldeles skulde sætte den døde Regel over den levende Virkelighed; naar man iøvrigt anseer en Ting for at være hensigtsmæssig og nyttig, saa mener jeg, at man meget vel kan afvige fra den snorlige gamle Fremgangsmaade, som til sine Tider kan have været meget god, men som jeg virkelig ikke troer at være passende for vore nuværende Forhold. Den høitærede Minister har virkelig taget meget fejl, naar han har meent, at det var min Hensigt, at faa de omhandlede Fortegnelser frem, for at underkaste dem en offentlig Kritik; jeg veed meget vel, hvad den ærede Minister ogsaa gjorde opmærksom paa, at der i Bestyrelsen af disse Forhold er indtraadt en meget stor Forandring, og netop fordi jeg veed det, lader jeg Fortiden forsaavidt ligge, at jeg ikke skal indlade mig paa at angribe eller kritisere den; men forsaavidt jeg endnu skal angribe Noget, saa skal det være de Ulemper, vi endnu føle af den gamle Uregelmæssighed. Min Hensigt med at fremlægge denne offentlige Bekendtgjørelse er kun